

«Les paraules es van evaporar» d'Abril Prim

Relat guanyador del concurs «[Imagina un amor](#)» en la categoria de 12 a 15 anys de l'edició 2018.

Les paraules es van evaporar amb el fum que sortia de la cigarreta. Vaig mirar amunt, observant els petits punts brillants que dormien embolcallats per la dolça cançó de bressol que la lluna cantava. Les estrelles càlides d'or eren espurnes d'esperança, eren caixetes que brillaven com si no hi hagués un demà, amb desitjos de nens. Em vaig tornar a posar la cigarreta la boca, desganada. Segons després la vaig tirar a terra, farta i em vaig guardar el paquet de cigarros a la butxaca de la suadora negra.

En aquell instant vaig sentir com una clau obria el pany del pis. «Serà una de les altres noies, però sí que arriba tard...» Vaig pensar després de mirar el rellotge. Les dues i sis del matí. I realment no m'hauria molestat a girar-me a veure qui era si no fos perquè vaig sentir soroll de bosses i maletes xocar contra els mobles del passadís.

—Anna? Ets tu? Hi ha pizza a la taula si vols... —Però no em va contestar.— Berta? Elsa? Elsa, ets tu? —preguntava però no semblava que fos cap d'elles.

Em vaig aixecar de la terrassa de puntetes i vaig entrar dins el pis per saber qui era.

—Hola. —Vaig dirigir-me ferma a la silueta del passadís.— Qui ets?

La figura es va apropar una mica més a la llum tènue del minúscul menjador.

—Hola. —A mesura que avançava podia observar millor les faccions del seu rostre. Era una noia, d'uns disset o divuit, baixeta i poqueta cosa. Cada vegada s'apropava més a mi, fins a quedar-se a un parell de metres. Em va observar i jo a ella. Va ser en aquell moment que aquella expressió sarcàstica i curiosa em va venir a la ment de nou com un estel fugaç carregat de records que s'havien perdut. Una cosa va encendre's; aquell moment com un caramel, el qual em van treure de la boca quan més l'assaboria. Tot i dur aquells preciosos cabells llisos de carbó roent en foc rabiós, tallats curts, els ulls de mel eren inconfusibles, llavis prims i el nas petit i punxegut.

—Sóc...

—Ets tu, Isona! —vaig tallar-la—. Que hi fas aquí? Quina sorpresa!, Ets l'última persona que esperava veure... Te'n recordes de mi, no? —vaig preguntar quan li canvià la cara a desconcert.

—Ara no em vens al cap... —Em mirà als ulls, rumiant mentre m'apropava a ella.

—Mai canviaràs, no? —Vaig riure.—Sóc l'Aida! Teníem 13 anys quan ens vam conèixer... Recordes aquells campaments esportius de l'estiu? Solíem dir que estaven al cul del món, tu i jo...no? Els partits de futbol, les tirolines...

A poc a poc va vestir amb un somriure els seus llavis i va començar a apropar-se a mi, primer a càmera lenta, com en aquelles pel·lícules dramàtiques antigues. Va tirar la maleta a terra i em va envoltar amb els braços prims i amb aquell riure contingut. Se'm va fer un nus a la gola, i a la panxa no hi havia papallones sinó una flama viva.

—Com no t'he pogut conèixer abans...? —es va preguntar a ella mateixa. Em va mirar als ulls i em va tornar a abraçar -Mai hauria pensat que et tornaria a veure... Em vas dir que el següent any ens veuríem. Vaig tornar a anar als campaments any rere any per veure si et trobava, però mai et vaig trobar...

—Ens vam canviar de casa... Ja saps com van aquestes coses...

Em va mirar perplexa, volent canviar de tema.

—I que fas aquí? —Va observar tota el pis, tan desordenat i deixat.

Vaig abaixar el cap i vaig intentar no recordar res.

—Ja t'ho explicaré, és llarg, ...i tu?

—Jo també ja t'ho explicaré. —I es va limitar a somriure'm.

Em vaig aixecar del sofà on m'havia acomodat i vaig caminar descalça.

—Encara hi jugues? —vaig preguntar dirigint-me a la pilota i agafant-la.

—Sí, i tant. —Es va aixecar darrere meu i sense pensar-m'ho gaire li vaig tirar la pilota al cap. Va fer un parell de tocs i me la va passar alta. Vaig pujar al sofà per arribar-hi i un parell de revistes de música de l'Elsa van caure al terra silenciosament. I així durant una horeta que es va fer curtíssima. Parlàvem i rèiem fins que ens vam cansar i ens vam asseure al sofà just quan l'albada va raspallar el seu cabell negre, profund com l'univers.

Segon rere segon el que havia viscut durant dues setmanes de feia ja cinc anys s'avivava i tornava a néixer com el fènix. Aquells riures perduts entre laberints de records que ressonaven de nou dins meu.

—Recordes aquelles nits? Recordo quan em despertaves a les nits corriem pels passadissos laberíntics. La llum de la lluna penetrant dins les finestres i perdent-se a l'edifici. Recordes quan pujàvem a la teulada d'aquell lloc?

—Sí...com si fos ahir. —Mai vaig ser capaç d'oblidar-ho tot allò.— O la nit en la qual ens vam colar a la cuina, el pastís era tan bo...

—Era, fins que me'l vas tirar a la cara. —Va riure. Semblava feliç, jo també -vam fer un merder... Encara em pregunto com vas ser capaç d'amagar-te dins aquell mini armari.-Després d'aquesta pregunta vam callar, recordant.

—Saps, si me'n penedeixo d'una cosa és d'haver marxat sense haver-te dit res. No et volia dir res i a la vegada et volia abraçar molt fort. -vaig dir.

Vam parlar incansablement durant hores fins que una pregunta que havia estat temptant la conversa va caure.

—Aida, et puc preguntar una cosa?

—Dispara —vaig dir. Ella va mirar a terra una mica avergonyida.

—Realment, aquell estiu vas... vas sentir alguna cosa? És a dir, més que amistat, ja m'entens... una cosa com... amor. —Ho va pronunciar suaument.

Vaig fer com que pensava però certament jo ja sabia la resposta a la pregunta.

—Et sóc sincera? —Va assentir mirant-me als ulls.— No vaig poder oblidar-te mai. Em vas... —Vaig seleccionar la paraula correcta.— Enamorar.

Perquè mai m'ho vas dir?

—No ho sé... va ser tan poc temps, tu em vas dir que no t'anaven les noies, el meu pare mai li hagués agradat...no volia espatllar aquell moment...

Va haver-hi uns moments incòmodes. No sabia on mirar.

—I digues... tu, no vas sentir res, no?

—Jo? —Va riure.— Tot m'ho havia inventat, mai em van agradar els nois, però no volia que et sentissis incòmoda amb mi...i que pensarien les altres noies del campament...? Estava feta un embolic, com tu, no?

Aquelles nits, aquelles mirades a les estrelles desitjant que em besessis...

Em va llançar una mirada com la primera vegada que van xocar els nostres ulls. Era tan tendra i a la vegada salvatge i diferent. Feia tan poc del retrobament però el foc que reviu i que un sent dins no s'apaga ni amb mil oceans.

Es va encreuar de cames davant meu i jo també sobre aquell sofà de cinquena mà. La tenia a prop, sentia un nervi ocult en la seva respiració. Les seves mans van lliscar en la meva ànima. Em vaig inclinar una miqueta als seus prims llavis rosats i ella va agafar una miqueta d'aire abans els seus llavis no acaroneassin els meus amb una delicadesa comparable amb la carícia d'una nota de piano. Primer va ser suau com el vellut, vam tancar els ulls i em vaig aferrar als detalls. Els seus dits de cotó de sucre van fregar el palmell de la meva mà i me la va agafar fort, com si no volgués que s'acabés mai, com si allò hagués de ser etern. Intensitat. Tot s'accelerava, pressionava els seus llavis com els meus, com si les dues ens volguéssim fusionar en un sol ser. Passió, l'or dels seus ulls. La calor familiar del seu cos, les seves corbes com ones i aquell punt final que el destí havia escrit esborrat per una preciosa coincidència.